

Av president Thomas S. Monson

Prestedømmets kraft

Måtte vi være verdige mottakere av den guddommelige kraft som henhører til det prestedømme vi bærer. Måtte det være til velsignelse for oss, og måtte vi bruke det til å velsigne andre.

Jeg har bedt og studert lenge for å finne ut hva jeg kunne si i kveld. Jeg ønsker ikke å fornærme noen. Jeg tenkte: "Hvilke utfordringer har vi? Hva er det jeg må hankses med hver dag som noen ganger får meg til å gråte til langt på natt?" Jeg tenkte jeg ville prøve å ta opp noen av disse utfordringene i kveld. Noen vil gjelde de unge mennene. Noen vil gjelde de middelaldrende. Noen vil gjelde dem som er litt over middelalderen. Vi snakker ikke om alderdom.

Jeg vil først bare si at det har vært godt for oss å være sammen i kveld. Vi har hørt gode og betimelige budskap angående Guds prestedømme. I likhet med dere har jeg blitt oppbygget og inspirert.

I kveld vil jeg ta opp saker som jeg har tenkt mye på i det siste, og som jeg har følt meg tilskyndet til å dele med dere. På en eller annen måte er de alle knyttet til den personlige verdighet som er nødvendig for å kunne motta og utøve den hellige kraften i det prestedømme vi bærer.

La meg begynne med å sitere fra kapittel 121 i Lære og pakter:

"Prestedømmets rettigheter er uadskillelig forbundet med himmelens krefter, og ... himmelens krefter kan hverken kontrolleres eller nyttes

uten at det skjer ifølge rettferdighetens prinsipper.

At de kan meddeles oss, er sant, men når vi forsøker å skjule våre synder eller å tilfredsstille vår stolthet, vår forfengelige ærgjerrighet, eller å utøve herredømme, kontroll eller tvang over menneskenes barns sjeler i noen som helst grad av urettferdighet, se, da trekker himlene seg tilbake, Herrens Ånd bedrøves, og når den borttas – Amen til den manns prestedømme og myndighet."¹

Brødre, dette er Herrens utvetydige ord om hans guddommelige myndighet. Vi kan ikke være i tvil om den forpliktelse dette legger på hver av oss som bærer Guds prestedømme.

Vi har kommet til jorden i vanskelige tider. Flertallets moralkompass har gradvis forandret seg til noe nær "alt er tillatt".

Jeg har levd lenge nok til å ha vært vitne til mye av forvandlingen som har funnet sted i samfunnets moral. Der Kirkens og samfunnets normer før stort sett var forenelige, er det nå en bred kløft mellom oss, og den blir stadig bredere.

Mange filmer og TV-programmer fremstiller adferd som er stikk i strid med Guds lover. Utsett dere ikke for insinuasjonene og rensykkede

slibligheter som så ofte finnes der. Teksten i mye av dagens musikk faller i samme kategori. Den banning som er så utbredt i dag, ville aldri ha blitt tolerert for ikke så altfor lenge siden. Dessverre blir Herrens navn misbrukt om og om igjen. Tenk sammen med meg på budet – ett av de ti – som Herren åpenbarte til Moses på Sinai-fjellet: "Du skal ikke misbruke Herren din Guds navn, for Herren vil ikke holde den uskyldig som misbruker hans navn."² Jeg beklager at noen av oss blir utsatt for vanhellig språk, og jeg ber dere innstendig om å ikke bruke det. Vær så snill å ikke si noe som dere ikke kan være stolte av.

Hold dere fullstendig unna pornografi. Tillat dere aldri noensinne å se på det. Det har vist seg å være en avhengighet som det er mer enn vanskelig å bli kvitt. Unngå alkohol og tobakk og andre skadelige stoffer, for dette er også uvaner som ikke er lette å overvinne.

Hva vil beskytte dere mot den synd og ondskap som finnes rundt dere? Jeg vil hevde at et sterkt vitnesbyrd om vår Frelser og hans evangelium vil bringe dere i sikkerhet. Hvis dere ikke har lest Mormons bok, så les den. Jeg skal ikke be om en håndsopprekning. Hvis dere gjør det med bønn og med et oppriktig ønske om å få vite sannheten, vil Den hellige ånd tilkjennegi at den er sann. Hvis den er sann – og det er den – da var Joseph Smith en profet som så Gud Faderen og hans Sønn Jesus Kristus. Kirken er sann. Hvis dere ikke allerede har et vitnesbyrd om disse tingene, så gjør det som trengs for å få det. Det er helt avgjørende at dere har deres eget vitnesbyrd, for andres vitnesbyrd holder bare et stykke på veien. Når dere så har mottatt et vitnesbyrd, må det holdes levende og sterkt ved lydighet mot

Guds bud og ved regelmessig bønn og skriftstudium. Gå i kirken. Dere unge menn, delta i Seminar eller Institutt så sant det er tilgjengelig.

Hvis det er noe galt i deres liv, finnes det en utvei. Slutt med all urettferdighet. Snakk med biskopen. Uansett hva problemet er, kan det ordnes med sann omvendelse. Dere kan bli rene igjen. Herren sa følgende til dem som omvender seg: "Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som sne,"³ "for jeg Herren, kommer dem ikke mer i hu".⁴

Menneskenes Frelser sa om seg selv at han var i verden, men ikke av verden.⁵ Vi kan også være i verden, men ikke av verden ved å forkaste falske ideer og læresetninger og ved å være trofaste mot det som Gud har befalt.

I det siste har jeg tenkt mye på dere unge menn som er i gifteklar alder, men som ennå ikke har følt for å gjøre det. Jeg ser flotte unge damer som ønsker å gifte seg og oppdra barn, men deres muligheter er begrenset fordi så mange unge menn utsetter ekteskap.

Denne situasjonen er ikke ny. Mye har blitt sagt om denne saken av Kirkens tidligere presidenter. Jeg vil formidle ett eller to eksempler på deres råd.

President Harold B. Lee sa: "Vi gjør ikke vår plikt som prestedømsbærere når vi har passert ekteskapsalder og unndrar oss et hederlig ekteskap med disse skjønne kvinnene."⁶

President Gordon B. Hinckley har sagt: "Jeg føler med ... våre enslige søstre, som lengter etter ekteskap og som ikke ser ut til å oppnå det... Jeg har langt mindre medfølelse med de unge menn, som etter skikken i vårt samfunn har forrett til å ta initiativ i disse saker, men som i så mange tilfeller unnlater å gjøre det."⁷

Jeg forstår at det kan være mange grunner til å nøle med å gå til det skritt å gifte seg. Hvis dere er bekymret for å skulle forsørge en hustru og en familie økonomisk, vil jeg forsikre dere om at det ikke er noen skam i at et ektepar må spinke og spare. Det er som regel i slike vanskelige tider at dere kommer nærmere hverandre ved å lære å ofre og ta vanskelige

avgjørelser. Kanskje er dere redde for å velge feil. Til dette vil jeg si at dere må utøve tro. Finn en dere kan passe sammen med. Vær klar over at dere ikke vil kunne forutse enhver utfordring som kan oppstå, men jeg lover dere at dere kan finne ut av nesten hva det måtte være hvis dere er oppfinnsomme og fast bestemt på å få ekteskapet til å fungere.

Kanskje er det litt for morsomt å være enslig, når dere kan dra på ekstravagante ferier, kjøpe dyre biler og leketøy og i det hele tatt leve et sorgløst liv sammen med deres venner. Jeg har møtt grupper av dere som har fartet rundt sammen, og jeg må innrømme at jeg har lurt på hvorfor dere ikke er ute med de unge damene.

Brødre, dere kommer til et punkt hvor det er på tide å tenke alvorlig på ekteskap og søke en ledsager som dere ønsker å tilbringe evigheten sammen med. Hvis dere velger klokt, og hvis dere går helt og fullt inn for at ekteskapet skal lykkes, finnes det ingenting i dette liv som kan gi dere større lykke.

Når dere gifter dere, brødre, vil dere ønske å gjøre det i Herrens hus. For dere som bærer prestedømmet, skulle det ikke finnes noe annet alternativ. Vær forsiktige, så dere ikke ødelegger deres mulighet til å bli gift slik. Dere kan gjøre kur innenfor passende grenser og likevel ha en herlig tid sammen.

Så, brødre, går jeg over til et annet emne som jeg føler meg tilskyndet til å ta opp. I løpet av de tre årene siden jeg ble oppholdt som Kirkens president, har en av mine sørgeligste og mest nedslående ansvarsoppgaver hver uke vært å oppheve beseglinger. I hvert tilfelle var det en gang en frydefull vielse i Herrens hus, hvor et forelsket par innledet et nytt liv i fellesskap og gledet seg til å tilbringe resten av evigheten sammen. Men så går månedene og årene, og av en eller annen grunn dør kjærligheten. Det kan skyldes økonomiske problemer, manglende kommunikasjon, ukontrollert temperament, innblanding fra svigerforeldre eller innvikling i synd. Det finnes en rekke grunner. I de fleste tilfeller behøver ikke skilsmisse å bli utfallet.

De aller fleste anmodninger om opphevelse av beseglinger kommer

fra kvinner som har kjempet desperat for å holde liv i ekteskapet, men som til syvende og sist ikke har klart å overvinne problemene.

Vær nøye og ta bønnen til hjelp ved valg av ledsager, og når dere er gift, vær hundre prosent lojale mot hverandre. Uvurderlige råd finnes på en liten innrammet plakett jeg en gang så hjemme hos en onkel og tante. På den står det: "Velg din elskede. Elsk ditt valg." Det ligger stor visdom i disse få ordene. Forpliktelse i ekteskapet er helt avgjørende.

Din hustru er likestilt med deg. I ekteskapet er ingen av partene hverken overordnet eller underordnet den andre. Dere går side om side som en sønn og en datter av Gud. Hun skal ikke nedverdiges eller fornærmes, men respekteres og elskes. President Gordon B. Hinckley har sagt: "Enhver mann i denne kirke som ... utøver urettferdig herredømme over [sin hustru], er uverdigg til å ha prestedømmet. Selv om han har blitt ordinert, trekker himlene seg tilbake, Herrens ånd bedrøves, og det blir slutt på denne mannens prestedømsmyndighet."⁸

President Howard W. Hunter sa følgende om ekteskap: "Et lykkelig og

godt ekteskap er vanligvis ikke så mye spørsmål om å gifte seg med rett person som å *være rett person*." Det liker jeg. "Bevisst anstrengelse for å gjøre sin del fullt ut er det som i størst grad bidrar til suksess."⁹

For mange år siden bodde det i menigheten jeg presiderte over som biskop, et ektepar som ofte hadde svært alvorlige, opphetede konflikter. Jeg mener virkelige konflikter. Begge var sikre i sin sak. Ingen av dem var villige til å fire. Når de ikke kranget, opprettholdt de noe jeg vil kalle en skjør våpenhvile.

Klokken 2 en natt ble jeg oppringt av ekteparet. De ønsket å snakke med meg, og de ville gjøre det med en gang. Jeg slepte meg ut av sengen, kledde meg og dro hjem til dem. De satt på hver sin side av rommet uten å snakke med hverandre. Hustruen kommuniserte med sin mann ved å snakke til meg. Han svarte ved å snakke til meg. Jeg tenkte: "Hvordan i all verden kan vi føre dette paret sammen?"

Jeg ba om inspirasjon, og det slo meg at jeg skulle stille dem et spørsmål. Jeg sa: "Hvor lenge er det siden dere har vært i templet og vært vitne

til en tempelbesegling?” De innrømte at det var veldig lenge siden. De var ellers verdige medlemmer som hadde tempelanbefaling og gikk i templet for å utføre ordinansarbeid for andre.

Jeg sa: “Vil dere bli med meg i templet onsdag morgen klokken åtte? Da kan vi overvære en tempelbesegling.”

I kor spurte de: “Hvem er det sin seremoni?”

Jeg svarte: “Jeg vet ikke. Det blir hvem det enn er som gifter seg den morgenen.”

Den onsdagen møttes vi i Salt Lake tempel til avtalt tid. Sammen gikk vi inn i et av de vakre beseglingsrommene, uten å kjenne en eneste sjel i rommet, unntatt eldste ElRay L. Christiansen, som da var assistent for De tolvys quorum, en generalautoritetstilling som fantes den gangen. Eldste Christiansen skulle utføre en beseglingsseremoni for en brud og en brudgom i det rommet den morgenen. Jeg er sikker på at bruden og familien hennes tenkte: “Det må være venner av brudgommen,” og brudgommens familie tenkte: “Det må være venner av bruden.” Mitt ektepar satt på en liten benk omtrent 60 cm fra hverandre.

Eldste Christiansen begynte med å gi råd til paret som skulle gifte seg, og det gjorde han svært vakkert. Han nevnte at en ektemann skulle elske sin hustru, behandle henne med respekt og høflighet og hedre henne som hjemmets hjerte. Så snakket han til bruden om at hun skulle respektere sin mann som hjemmets overhode og støtte ham på alle måter.

Jeg så at mens eldste Christiansen snakket til bruden og brudgommen, flyttet mitt ektepar seg litt nærmere hverandre. Snart satt de tett sammen. Jeg ble glad for å se at de begge flyttet seg omtrent like mye. Etter seremonien satt ekteparet mitt tett

sammen som om *de* var de nygifte. Begge smilte.

Vi forlot templet den dagen, og ingen visste hvem vi var eller hvorfor vi var der, men mine venner holdt hverandre i hånden idet de gikk ut døren. Deres uoverensstemmelser var satt til side. Jeg hadde ikke behovd å si ett ord. De husket sin egen bryllupsdag og de pakter de hadde inngått i Guds hus. De var bestemt på å begynne på nytt og å prøve hardere denne gangen.

Hvis noen av dere har problemer i ekteskapet, ber jeg dere innstendig om å gjøre alt dere kan for å gjøre nødvendige reparasjoner så dere kan bli like lykkelige som i starten av deres ekteskap. Vi som gifter oss i Herrens hus, gjør det for tid og all evighet, men vi må gjøre de nødvendige anstrengelsene for at det skal bli slik. Jeg forstår at det finnes tilfeller hvor ekteskapet ikke kan reddes, men jeg føler sterkt at det som regel både kan og bør reddes. La ikke deres ekteskap nå et stadium hvor det står i fare.

President Hinckley sa at det er opp til hver enkelt av oss som bærer Guds prestedømme, å disiplinere oss slik at vi hever oss over verdens levemåte. Det er absolutt nødvendig at vi er hederlige og anstendige menn. Våre handlinger må være uklanderlige.

Ordene vi uttaler, måten vi behandler andre og lever vårt liv på, påvirker

alt sammen vår effektivitet som menn og gutter som bærer prestedømmet.

Prestedømmet er en uerstattelig gave. Det innbefatter myndighet til å handle som Guds tjenere, til å salve de syke, til å velsigne våre familier og til å velsigne andre. Dets myndighet kan strekke seg bakenfor dødens slør og inn i evigheten. Ingenting i hele verden kan sammenlignes med det. Vern om det, verdsett det, lev verdig til det.¹⁰

Mine kjære brødre, måtte rettferdighet styre hvert eneste steg vi tar på livets reise. Måtte vi i dag og alltid være verdige mottakere av den guddommelige kraft som henhører til det prestedømme vi bærer. Måtte det velsigne vårt liv, og måtte vi bruke det til å velsigne andre, slik Han gjorde som levde og døde for oss – Jesus Kristus, vår Herre og Frelser. Det er min bønn, i hans hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 121:36–37.
2. 2 Mosebok 20:7.
3. Jesaja 1:18.
4. Lære og pakter 58:42.
5. Se Johannes 17:14; Lære og pakter 49:5.
6. “President Harold B. Lee’s General Priesthood Address”, *Ensign*, jan. 1974, 100.
7. Gordon B. Hinckley: “Hva Gud har sammenføyet”, *Lys over Norge*, juli 1991, 68.
8. Gordon B. Hinckley: “Personlig verdighet til å utøve prestedømmet”, *Liahona*, juli 2002, 60.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams (1997), 130.
10. Se Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2002, 58–61.